

delegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a sacerdote prolatam,

Falsa, temeraria, pernicioza, Tridentino contraria et injuriosa, erronea.

XXXVIII

Item, doctrina qua postquam synodus professa est «se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ, ut ait, ad pœnitentiam non ita facile, et forte nunquam eum admittebat qui post primum peccatum et primam reconciliationem relapsus esset in culpam,» subjungit, «per timorem perpetuæ exclusionis a communione et pace, etiam in articulo mortis, magnum frænum illis injectum iri qui parum considerant malum peccati, et minus illud timent,»

Contraria can. 13 Concilii Nicæni I, decretali Innocentii I ad Exuperium Tholos., tum et decretali Cælestini I ad episcopos Viennens, et Narbonens. provincie, redolens pravitatem quam in ea decretali Sanctus Pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confessione.

XXXIX

Declaratio synodi de peccatorum venialium confessione, quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur ejusmodi confessiones,

Temeraria, pernicioza, sanctorum ac piorum praxi, a sancto Concilio Tridentino probata, contraria.

De indulgentiis.

XL

Propositio asserens «indulgentiam, secundum suam præcisam notionem,

aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiæ quæ per canones statuta erat peccanti,»

Quasi indulgentia, præter nudam remissionem pœnæ canonicæ, non etiam valeat ad remissionem pœnæ temporalis non peccatis actualibus debitæ apud divinam justitiam,

Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in art. 19 Lutheri damnata.

XLI

Item, in eo quod subditur «scholasticos, suis subtilitatibus inflatos, invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi et Sanctorum, et claræ notioni absolutionis a pœna canonica substituisse confusam et falsam applicationem meritorum,»

Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indulgentias, non sint merita Christi et Sanctorum,

Falsa, temeraria, Christi et sanctorum meritis injuriosa, dudum in art. 17 Lutheri damnata.

XLII

Item, in eo quod superaddit «luctuosius adhuc esse quod chimæra isthæc applicatio transferri volita sit in defunctos,»

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices et in praxim et sensum universalis Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in art. 22 Lutheri.

XLIII

In eo demum quod impudentissime invehitur in tabellas indulgentiarum, altaria privilegiata, etc.

Temeraria, piarum aurium offensiva, scandalosa, in Summos Pontifices atque in praxim in tota Ecclesia frequentatam, contumeliosa.

pœna spiritualis, ligans in cœlo, animas obligans,

Falsa, pernicioza, in art. 23 Lutheri damnata, ad minus erronea.

De reservatione casuum.

XLIV

Propositio synodi asserens «reservationem casuum nunc temporis aliud non esse quam improvidum ligamen pro inferioribus sacerdotibus, et sonum sensu vacuum pro pœnitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem,»

Falsa, temeraria, male sonans, pernicioza, Concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicæ potestatis læsiva.

XLV

Item, de spe quam ostendit fore «ut, reformato rituali et ordine pœnitentiæ nullum amplius locum habituræ sint hujusmodi reservationes,»

Prout, attentata generalitate verborum, innuit per reformationem ritualis et ordinis pœnitentiæ factam ab Episcopo vel synodo aboleri posse casus, quos Tridentina Synodus (sess. 13, can. 7) declarat Pontifices Maximos potuisse pro suprema potestate sibi in universa Ecclesia tradita peculiari suo judicio reservare, *Propositio falsa, temeraria, Concilio Tridentino et Summorum Pontificum auctoritati derogans, et injuriosa.*

De censuris.

XLVI

Propositio asserens «effectum excommunicationis exteriorem dumtaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communicatione Ecclesiæ,»

Quasi excommunicatio non sit

XLVII

Item, quæ tradit necessarium esse juxta leges naturales et divinas ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem, præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas ipso facto non aliam vim habere nisi seriæ comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, pernicioza, Ecclesiæ potestati injuriosa, erronea.

XLVIII

Item, quæ pronuntiat «inutilem ac vanam esse formulam nonnullis abhinc sæculis inductam absolventi generaliter ab excommunicationibus in qua fidelis incidere potuisset,»

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiæ injuriosa.

XLIX

Item, quæ damnat ut nullas et invalidas suspensiones ex informata conscientia,

Falsa, pernicioza, in Tridentinum injuriosa.

L

Item, in eo quod insinuat soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum (sess. 14, cap. 1 *De reformat.*), suspensionis ex informata conscientia legitime infligendæ,

Jurisdictionis prælatorum Ecclesiæ læsiva.

De ordine.

LI

Doctrina synodi quæ perhibet in promovendis ad ordines hanc de more et instituto veteris disciplinæ rationem servari consuevisset «ut si quis clericorum distinguebatur sanctitate vitæ, et dignus æstimabatur qui ad ordines sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad diaconatum vel sacerdotium, etiamsi inferiores ordines non suscepisset: neque tum talis ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est;»

LII

Item, quæ innuit non alium titulum ordinationum fuisse quam deputationem ad aliquod speciale ministerium, qualis præscripta est in Concilio Calcedonensi: subjungens (§ 6), quamdiu Ecclesia sese his principiis in delectu sacrorum ministrorum conformavit, ecclesiasticum ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu ministrorum Sanctuarii.

LIII

Item, quod inter hæc ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§ 3), Ecclesia insistens Apostoli vestigiis neminem ad sacerdotium admittendum statuerat nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta et instituta,

1. Sive quibus ordinationes per saltum vetitæ sunt;

2. Sive quibus pro ecclesiarum necessitate et commoditate probatæ sunt ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino

ordinatio ad titulum patrimonii: salva obedientia, qua sic ordinati ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obeundis officiis quibus pro loco ac tempore ab Episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit;

3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares: quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli non excludendo generaliter et indistincte ab ecclesiastico ministerio omnes quoscumque qui baptismalem innocentiam non conservasset;

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, ordinis pro ecclesiarum necessitate et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per canones, et speciatim per Tridentini decreta probatam injuriosa.

LIV

Item, quæ velut turpem abusum notat unquam prætere eleemosynam pro celebrandis Missis et Sacramentis administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum dictum stolæ, et generatim quodcumque stipendium et honorarium quod suffragiorum aut cujuslibet parochialis functionis occasione offeretur,

Quasi turpis abusus crimine notandi essent ministri Ecclesiæ, dum secundum receptum et probatum Ecclesiæ morem et institutum utuntur jure promulgato ab Apostolo accipiendi temporalia ab his quibus spiritualia ministrantur,

Falsa, temeraria, ecclesiastici ac pastoralis juris læsiva, in Ecclesiam ejusque ministros injuriosa.

LV

Item, qua vehementer optare se profitetur ut aliqua ratio inveniretur minutuli cleri (quo nomine inferiorum ordinum clericos designat) a

LVII

Præscriptio synodi quæ generaliter et indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale beneficium uni eidemque conferatur; item in eo quod subjungit, certum sibi esse juxta Ecclesiæ spiritum plus quam uno beneficio tametsi simplici neminem frui posse,

Pro sua generalitate derogans moderationi Tridentini, sess. 7, cap. 5, et sess. 24, cap. 17.

De sponsalibus et matrimonio.

LVIII

Propositio quæ statuit sponsalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad matrimonium celebrandum disponit, eademque civilium legum præscripto omnino subjacere,

Quasi actus disponens ad Sacramentum non subiaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ,

Falsa, juris Ecclesiæ quoad effectus etiam sponsalibus vi canonicarum sanctionum profluentes læsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

LIX

Doctrina synodi asserens «ad supremam civilem potestatem dumtaxat originarie spectare contractui matrimonii apponere impedimenta ejus generis quæ ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia, quod jus originarium præterea dicitur cum jure dispensandi essentialiter connexum, subjungens, supposito assensu vel conniventia principum, potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum matrimonii,»

Quasi Ecclesia non semper poterit, ac possit in christianorum matrimoniis jure proprio impedimenta con-

rum ordinum clericos designat) a cathedralibus et collegiatis submovendis, providendo aliter, nempe, per probos et provectioris ætatis laicos, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis et aliis officiis velut acolythi, etc., ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis officia non ad meram speciem pro majoribus ordinibus suscipiendis redacta erant,

Quatenus reprehendit institutum quo cavetur ut «minorum ordinum functiones per eos tantum præstentur exercentur qui in illis constituti, adscriptive sunt» (Concil. provinc. IV Mediol.), idque ad mentem Tridentini (sess. 23, cap. 17), «ut sanctorum ordinum a diaconatu ad ostiariatum functiones ab apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, et in pluribus locis aliquandiu intermissæ, juxta sacros canones revocentur, ne ab hæreticis tamquam otiosæ traducantur,»

Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, ecclesiastici ministerii perturbativa, servandæ, quoad fieri potest, in celebrandis mysteriis decentiæ imminutiva, in minorum ordinum munera et functiones, tum in disciplinam per canones, et speciatim per Tridentinum probatam injuriosa, favens hæreticorum in eam conviciis et calumniis.

LVI

Doctrina quæ statuit conveniens videri in impedimentis canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis, ullam unquam nec concedendam nec admittendam esse dispensationem,

Æquitatis et moderationis canonicæ a sacro Concilio Tridentino probatæ læsiva, auctoritati et juribus Ecclesiæ derogans.

stituere quæ matrimonium non solum impediunt, sed et nullum reddant quoad vinculum, quibus christiani obstricti teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque dispensare, *Canonum 3, 4, 9, 12, sess. 24 Concilii Tridentini eversiva, hæretica.*

LX

Item, rogatio synodi ad potestatem civilem ut «e numero impedimentorum tollat cognitionem spiritualem, atque illud quod dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in collectione Justiniani tum, ut restringat impedimentum affinitatis et cognitionis ex quacumque licita aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per lineam lateralem et obliquam, ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ,»

Quatenus civili potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta vel comprobata; item qua parte supponit Ecclesiam per potestatem civilem spoliari posse jure dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis vel comprobatis,

Libertatis ac potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

De officiis, exercitationibus, institutionibus ad religiosum cultum pertinentibus.

Et primum de adoranda humanitate Christi.

LXI

Propositio quæ assertit «adorare directe humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem, fore semper honorem divinum datum creaturæ,»

Quatenus per hoc verbum *directe*

intendat reprobare adorationis cultum quem fideles dirigunt ad humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio qua humanitas ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se et tamquam nuda caro, sed prout unita divinitati, foret honor divinus impertitus creaturæ, et non potius una eademque adoratio qua Verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur,

Falsa, captiosa, pio ac debito cultui humanitati Christi a fidelibus præstito ac præstando detrahens et injuriosa.

De orat., § 10.

LXII

Doctrina quæ devotionem erga sacratissimum Cor Jesu rejicit inter devotiones quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas,

Intellecta de hac devotione, qualis est ab Apostolica Sede probata,

Falsa, temeraria, perniciose, piarum aurium offensiva, in Apostolicam Sedem injuriosa.

De orat., § 10, et append. num. 32.

LXIII

Item, in eo quod cultores Cordis Jesu hoc etiam nomine arguit quod non advertant sanctissimam carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum separatione aut præcisione a divinitate adorari non posse cultu patriæ,

Quasi fideles cor Jesu adorarent cum separatione vel præcisione a divinitate, dum illud adorant ut est Cor Jesu, Cor, nempe, personæ Verbi, cui inseparabiliter unitum sit, ad eum modum quo exangue corpus Christi in triduo mortis sine separatione aut præcisione a divinitate adorabile fuit in sepulchro,

Captiosa, in fideles Cordis Christi cultores injuriosa.

De ordine præscripto, in piis exercitationibus obeundis.

De orat., § 14, append. num. 34.

LXIV

Doctrina quæ velut superstitionem universe notat «quacumque efficaciam quæ ponatur in determinato numero precum et piarum salutationum,»

Tamquam si superstitionem censenda esset efficacia quæ sumitur non ex numero in se spectato, sed ex præscripto Ecclesiæ certum numerum precum vel externarum actionum præficientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis pœnitentiis, et generatim pro sacro et religioso cultu rite et ex ordine peragendo,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciose, pietati fidelium injuriosa, Ecclesiæ auctoritati derogans, erronea.

De pœnit., § 10.

LXV

Propositio enuntians «irregularem strepitum novarum institutionum, quæ dictæ sunt exercitia, vel missiones..., forte nunquam, aut saltem perraro eo pertingere ut absolutam conversionem operentur, et exteriorum res illos commotionis actus qui apparuere, nil aliud fuisse quam transeuntia naturalis concussionis fulgura,»

Temeraria, male sonans, perniciose, mori pio salutariter per Ecclesiam frequentato, et in verbo Dei fundato, injuriosa.

De modo jungendæ vocis populi cum voce Ecclesiæ in precibus publicis.

De orat., § 24.

LXVI

Propositio asserens «fore contra apostolicam praxim et Dei consilia,

» nisi populo faciliores viæ pararentur vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiæ,»

Intellecta de usu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ,

Falsa, temeraria, ordinis pro mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De lectione Sacræ Scripturæ.

Ex nota in fine decret. de gratia.

LXVII

Doctrina perhibens a lectione Sacrarum Scripturarum non nisi veram impotentiam excusare, subjungens ultro se prodere obscurationem, quæ ex hujusce præcepti neglectu orta est, super primarias veritates religionis,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Quesnellio damnata.

De proscriptis libris in Ecclesia publice legendis.

De orat., § 29.

LXVIII

Laudatio qua summopere synodus commendat Quesnelli commentationes in Novum Testamentum, aliaque aliorum quesnellianis erroribus faventium opera, licet proscripta, eademque parochis proponit ut ea, tamquam solidis religionis principiis referta, in suis quisque parocciis populo post reliquas functiones perlegant,

Falsa, scandalosa, temeraria, seditiosa, Ecclesiæ injuriosa, schisma fovens et hæresim.

De sacris imaginibus.

De orat., § 17.

LXIX

Præscriptio quæ generaliter et indistincte inter imagines ab ecclesia auferendas, velut rudibus erroris oc-

casione[m] præbentes, notat imagines Trinitatis incomprehensibilis,

Propter sui generalitatem temeraria, ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria, quasi nullæ extent imagines Sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ ac tuto permittendæ.

LXX

Item doctrina et præscriptio generatim reprobans omnem specialem cultum quem alicui speciatim imagini solent fideles impendere, et ad ipsam potius quam ad aliam confugere,

Temeraria, pernicio[s]a, pio per Ecclesiam frequentato mori, tunc et illi providentiæ ordini injuriosa, quo ita Deus nec in omnibus memoriis sanctorum ista fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.

LXXI

Item, quæ vetat ne imagines, præsertim B. Virginis, ullis titulis distinguantur præterquam denominationibus, quæ sint analogæ mysteriis de quibus in Sacra Scriptura expressa fit mentio,

Quasi nec adscribi possent imaginibus piæ aliæ denominationes, quas vel in ipsismet publicis precibus Ecclesia probat et commendat,

Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi Beatæ præsertim Virgini debitæ injuriosa.

LXXII

Item, quæ velut abusum extirpari vult morem, quo velatæ asservantur certæ imagines,

Temeraria, frequentato in Ecclesia et ad fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De festis.

LXXIII

Propositio enuntians novorum festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, et ex falsis notionibus naturæ et finis earumdem solemnitatum originem duxisse,

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiæ injuriosa, favens hæreticorum in dies festos per Ecclesiam celebratos conviciis.

LXXIV

Deliberatio synodi de transferendis in diem Dominicum festis per annum institutis, idque pro jure quod persuasum sibi esse ait Episcopo competere super disciplinam ecclesiasticam in ordine ad res mere spirituales; ideoque et præceptum Missæ audiendæ abrogandi diebus, in quibus ex pristina Ecclesiæ lege viget etiamnum id præceptum; tum etiam in eo quod superaddit de transferendis in adventum episcopali auctoritate jejunii per annum ex Ecclesiæ præcepto servandis,

Quatenus adstruit Episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia præscriptos pro festis jejunii[ve] celebrandis, aut indictum Missæ audiendæ præceptum abrogare,

Propositio falsa, juris Conciliorum generalium et Summorum Pontificum læsiva, scandalosa, schismati favens.

LXXV

Doctrina quæ perhibet beatis temporibus nascentis Ecclesiæ juramenta visa esse a documentis divini Præceptoris atque ab aurea evangelica simplicitate adeo aliena, ut «ipsummet jurare sine extrema et ineluctabili necessitate reputatus fuisset actus irreligiosus, homine christiano indignus: *insuper* continuatam Patrum

seriem demonstrare juramenta communi sensu pro vetitis habita fuisse;» indeque progreditur ad improbanda juramenta, quæ curia ecclesiastica, jurisprudentiæ feudal[is], ut ait, normam secuta in investituris et in sacris ipsis Episcoporum ordinationibus adoptavit: statuitque adeo implorandam a sæculari potestate legem pro abolendis juramentis quæ in curiis etiam ecclesiasticis exiguntur pro suscipiendis muniis, et officiis, et generatim pro omni actu curiali,

Falsa, Ecclesiæ injuriosa, juris ecclesiastici læsiva disciplinæ per canones inductæ et probatæ subversiva.

De collationibus ecclesiasticis.

LXXVI

Insectatio qua synodus scholasticam exagitat velut eam «quæ viam aperuit inveniendis novis et inter se discordantibus systematibus quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabilismum et laxismum,»

Quatenus in scholasticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea poterunt, aut abusi sunt,

Falsa, temeraria, in sanctissimos viros et doctores qui magno catholice religionis bono scholasticam excoluere injuriosa, favens infestis in eam hæreticorum conviciis.

LXXVII

Item, in eo quod subdit «mutationem formæ regiminis ecclesiastici, qua factum est ut ministri Ecclesiæ in oblivionem venirent suorum jurium, quæ simul sunt eorum obligationes, eo demum rem adduxisse, ut obliterari faceret primitivas notationes ministerii ecclesiastici et sollicitudinis pastoralis,»

Quasi per mutationem regiminis congruentem disciplinæ in Ecclesia

constitutæ et probatæ obliterari unquam potuerit et amitti primitiva notio ecclesiastici ministerii pastoralisve sollicitudinis,

Propositio falsa, temeraria, erronea.

LXXVIII

Præscriptio synodi de ordine rerum tractandarum in collationibus, qua, posteaquam remisit «in quolibet articulo distinguendum id quod pertinet ad fidem et ad essentiam religionis ab eo quod est proprium disciplinæ, subjungit in hac ipsa (disciplina) distinguendum quod est necessarium aut utile ad retinendos in spiritu fideles ab eo quod est inutile, aut onerosius quam libertas filiorum novi fœderis patiat[ur], magis vero ab eo quod est periculosum aut noxium, ut pote inducens ad superstitionem et materialismum,»

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat, et præscripto examini subjiciat etiam disciplinam ab Ecclesia constitutam et probatam, quasi Ecclesia, quæ spiritu Dei regitur, disciplinam constituere posset non solum inutilem, et onerosiorem quam libertas christiana patiat[ur], sed et periculosam, noxiam, inducentem in superstitionem et materialismum,

Falsa, temeraria, scandalosa, pernicio[s]a, piarum aurium offensiva, Ecclesiæ ac spiritui Dei, quo ipsa regitur, injuriosa, ad minus erronea.

Convicia adversus aliquas sententias in scholis catholicis usque adhuc agitatas.

LXXIX

Assertio quæ conviciis et contumeliis insectatur sententias in scholis catholicis agitatas, et de quibus Apostolica Sedes nihil adhuc definiendum, aut pronuntiandum censuit,

Falsa, temeraria, in scholas catholi-